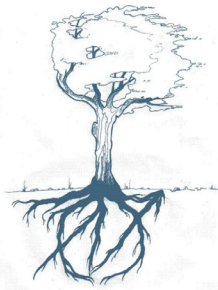

APERIUS

Ύατακτη Εφημερίδα Τοίχου
Φύλλο 3ο, Χειμώνας 2013

Κατάληψη Aperius
Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος στο Αγρίνιο
Καλυβίων 70
(Περιοχή Διακαστηριών)

aperius.squat.gr

Τον φασισμό βαδιά κατάλαβε, τον
δε θα πεδάνει μόνος,
τάκτικέ τον!

Η ταξική και ιστορική μνήμη της τοπικής κοινωνίας της πόλης μας μοιάζει απροσπέλαστο εμπόδιο για την αναβίωση του φασισμού εν μέσω μάλιστα των ιδιαίτερων συνθηκών που επικρατούν λόγω της κρίσης του κεφαλαίου και της εισόδου της χώρας στο μνημόνιο. Μιας κοινωνίας όμως που έχει υποφέρει ήδη αρκετά από τους ντόπιους και ξένους φασίστες. Για αυτό το λόγο οι εμφανίσεις και οι «εκδηλώσεις» των ακροδεξιών παρακρατικών & «αντισυσημικών» εφεδρειών του κράτους, του κεφαλαίου και της αστυνομίας προκαλούν αντιδράσεις στους κόλπους της τοπικής κοινωνίας.

Λίγες μέρες μόνο πριν την επέτειο του Πολυτεχνείου, οι νουσταλγοί των συνταγματάρχων ανακοινώνουν τα εγκαίνια του γραφείου τους που βρίσκεται ακριβώς απέναντι από το Α.Τ. Αγρινίου στα όρια της πόλης. Αμέσως οι αντιφασίστες καλούν σε συγκέντρωση τόσο στις 17 όσο και στις 18 Νοεμβρίου. Στις 18 του Νοεμβρίου και ενώ μεταφερόμενοι ψηφοφόροι και οπαδοί της νεοαξιοκρατικής (με κοινοβουλευτικό πια μανδύα) συμμορίας καταφθάνουν με ναυλωμένα λεωφορεία από σχεδόν όλη τη χώρα (όπως ακριβώς συνέβαινε στο παρελθόν στις μεγάλες προεκλογικές συγκεντρώσεις των κοινοβουλευτικών συμμοριών (πασοκ, ν.δ κτλ) γύρω στους 300-350 αντιφασίστες/τριες διαδηλώνουν ενάντια στη παρουσία των απόγονων των ταγματασφαλιτών στη πόλη. Για σχεδόν μια ώρα οι αντιφασίστες/τριες συγκρούονται με τις δυνάμεις της αστυνομίας.

Κατά τη διάρκεια των συγκρούσεων, αντιφασίστες δέχεται άσχημο χτύπημα από ευθεία βολή δακρυγόνου όπλου και τραυματίζεται άσχημα. Το πόσο αντισυσημικοί είναι οι παρακρατικοί φασίστες της χ.α αποδεικνύεται και από τη πρωτοφανή κινητοποίηση της αστυνομίας μιας και επιστρατεύτηκαν τέσσερις διμοιρίες ΜΑΤ από την Αθήνα, πέντε διμοιρίες ΥΜΕΤ από το Αγρίνιο και άλλες κοντινές πόλεις και δεκάδες ακόμη ΔΙΑΣ & ασφαλιτών.

Λίγο καιρό μετά, οι νεοαξιοκρατικοί ανακοινώνουν ότι θα προβούν σε διανομή τροφίμων μόνο για έλληνες στο κέντρο της πόλης, στη πλατεία Δημάδη. Σε μια πλατεία που φέρει το όνομα γνωστής ντόπιας αγωνίστριας. Σε μια πλατεία που αποτελεί στέκι πολλών νεολαίων ελληνικής και μη καταγωγής της πόλης. Αμέσως καλείται αντιφασιστική συγκέντρωση για τις 30 Δεκεμβρίου στο ίδιο μέρος, την ίδια μέρα και λίγες ώρες νωρίτερα... Το βράδυ της 29ης Δεκεμβρίου οι ναζί αλλάζουν τη τοποθεσία και την ώρα ανακοινώνοντας τη πλατεία του Αγ. Κων/νου. Την επόμενη μέρα μερικές δεκάδες ασπιδοφόρων με ενισχύσεις ξανά από άλλες περιοχές και πόλεις και ζωσμένοι από δυο κλοβίβες, δυο διμοιρίες ΥΜΕΤ, μια διμοιρία ΟΠΚΕ και δεκάδες ασφαλιτών ΔΙΑΣ κτλ, αφού πραγματοποιήσαν μια ολιγόλεπτη «πορεία» γύρω από ένα τετράγωνο με τη συνοδεία διμοιριών & φωνάζοντας στρατιωτικά παραγγέλματα έστησαν το τσίρκο τους.

Η τοπική κοινωνία όμως της προσφυγικής συνοικίας της πόλης γύρισε τη πλάτη της στο φασιστικό συρφετό γιατί όχι μόνο απείχε σύσσωμη αλλά και γιατί τη κλέυασε. Την ίδια ώρα που εξελισσόταν η αποτυχημένη φασιστική εκδήλωση πάνω στα λιγοστά τετραγωνικά μέτρα μιας πλατείας ζωσμένης από αστυνομικές δυνάμεις, 100-150 αντιφασίστες/τριες πραγματοποιούσαν συγκέντρωση και στη συνέχεια δυναμική πορεία σε κεντρικές και περιφερειακές γειτονίες της πόλης.

Όσο αφορά τα άλλα τσιράκια του κράτους, τα μμε και κάποιους δημοσιογράφους που επιμένουν να μιλούν για πόλεμο μεταξύ δυο άκρων θα θέλαμε απλά να τους υπενθυμίσουμε ότι ο αγώνας ενάντια στο φασισμό είναι αγώνας για τη ζωή, την αξιοπρέπεια και την ελευθερία.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΔΙΚΗ ΜΑΣ ΜΕΡΙΑ ΚΑΙ ΟΣΟ ΑΝΑΠΝΕΟΥΝ ΤΑ ΠΝΕΥΜΟΝΙΑ ΜΑΣ ΘΑ ΦΩΝΑΖΟΥΜΕ

«ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΚΟ!»

Η καραμέλα της ανάπλασης του δημοτικού πάρκου ακόμα μασιέται. Γιατί στην Ελλάδα, και όχι μόνο, όταν μιλάνε για ανάπλαση ενός φυσικού τοπίου εννοούν τα πολλά κυβικά μπετόν, ακριβά υλικά χωρίς λόγο ύπαρξης σε ένα τέτοιο μέρος, τράπεζοκαθίσματα και πολλές καφετέριες. Βάληθηκε λοιπόν ο Δήμος να πει ότι τα 5.000.000 του ΕΣΠΑ για την ανάπλαση θα χαθούν «λόγω μιας μειοψηφίας πολιτών που δεν θέλουν αυτή την ανάπλαση».

Και ενώ το έργο έχει προσωρινά ανασταλεί λόγω προσφυγής στο ΣΤΕ, σίγουρα τίποτα δεν έχει τελειώσει γιατί «είναι πολλά τα λεφτά» και αντί να πάνε αυτά τα λεφτά σε απαραίτητες δουλειές για την συντήρηση του πάρκου και σε θέσεις εργασίας για μόνιμο συνεργείο συντήρησης αυτού, θα πάνε σε εργολαβίες που θα αλλοιώσουν τον χαρακτήρα του πάρκου και θα τρεπώσουν και μερικά λεφτά για την πάρτη τους, γιατί «έτσι γίνονται οι δουλειές

εδώ!» Μια βόλτα στο πάρκο αρκεί για να δει κάποιος ότι ήδη έγιναν κοπές κάποιων δέντρων, μεγάλων σε ηλικία που σίγουρα δεν είχαν αρρώστιες επάνω τους.

Τη στιγμή που τα πάντα γύρω μας καταρρέουν, επιχειρείται η καταστροφή ενός ελεύθερου χώρου ξεκουράσεως, συνάντησης και αναψυχής για την τοπική κοινωνία της πόλης. Ενός χώρου συνολικής έκτασης 54 στρεμμάτων που μετρά εκδόν έναν αιώνα ζωής.

Ένα πάρκο που η ιστορία του και μόνο απαγορεύει την λεηλασία που του προετοιμάζουν. **Οι πέτρες θα γίνουν μάρμαρο, το χώμα θα γίνει τσιμεντό, θα ξεριζωθούν δέντρα και μαζί με αυτά θα ξεριζωθεί η μνήμη και η ιστορία του Αγρινίου.**

«ΟΙ ΜΠΑΤΣΟΙ ΠΟΥΛΑΝΕ ΤΗΝ ΗΡΩΙΝΗ»

Συνολικά 58 αστυνομικοί φαίνονται να εμπλέκονται σε κύκλωμα διακίνησης ναρκωτικών. Δυο από αυτούς από το τμήμα δίωξης Αγρινίου (οι οποίοι και προφυλακίστηκαν) ο ένας μάλιστα ο επί χρόνια διοικητής της Διεύθυνσης. Το σύνθημα «οι μπατσοί πουλάνε την ηρωίνη» βγήκε την δεκαετία του '80, όταν είχε διοκευθεί μεγάλη ποσότητα πρέζας στα Εξάρχεια, προκειμένου να κτυπηθούν οι πολιτικές δραστηριότητες που λάμβαναν μέρος στη συγκεκριμένη γειτονία της Αθήνας.

Πρόσφατα, εξάλλου κατατέθηκε νομοσχέδιο που δεν αποπινικοποιεί την χρήση των μαλακών ουσιών. Κάτι που κάνει κερδοφόρο το μάρφο εμπόριο των διάφορων ναρκωτικών ουσιών με αποτέλεσμα κυκλώματα της αστυνομίας -όπως αυτό στο οποίο συμμετείχε και ο διοικητής της Δίωξης Αγρινίου- να επωφελούνται των καταστάσεων αυτών.

Αξίζει να αναφερθούμε και στην στάση των μμε. Την

αρκική έκπληξη των δημοσιογράφων διαδέχτηκε η πεποιθησή τους, ότι κάποιο λάθος έχει γίνει. Πώς μπορούν να συνδυαστούν τέτοιες κατηγορίες με τις εξαρτήσεις που έκανε η δίωξη και όλο το έργο που έχει προσφέρει; Όλοι σπεύδουν να εξαιρούν το ήθος του Διοικητή της Δίωξης και κάπως έτσι η ειδηση περνά στα ψιλά... **Σε αυτή τη περίπτωση, δεν είδαμε τις φάτσες των κατηγορουμένων να περιφέρονται σε εφημερίδες και ειδησιογραφικά σάιτ, όπως στη περίπτωση των ληστών της Κοζάνης, των διαδηλωτών κατά των συνεχών μέτρων λιτότητας, των οροβατικών γυναικών.** Δεν είδαμε δημοσιογράφους σε ρόλο δικαστή να βγάζουν την ευμηγορία για τους κατηγορουμένους. Η διαδόμηση ανθρώπων, που με τόσο ευκολία τα μμε επιδιόταν το τελευταίο καιρό, φαίνεται ότι γίνεται όταν το σύστημα νιώθει ότι απειλείται και σίγουρα δεν απειλείται από τα δικά του παιδιά. Απλά με κάποιο τρόπο έπρεπε και αυτά να ποινιστούν.

* Παλιό σύνθημα των αναρχικών

Πόσο έχουμε συνηθίσει το θάνατο;

-Για τα αυξανόμενα περιστατικά αυτοκτονιών στο Αγρίνιο

Η ερώτηση δεν είναι ρητορική. Ακόμα και σε μια φαινομενικά ήσυχη επαρχιακή πόλη της Ελλάδας, όπως το Αγρίνιο, η πραγματικότητα είναι κάπως έτσι. Κάποιοι μόνον χωρίς δουλειά, κάποιιοι χωρίς ρεύμα, κάποιιοι χωρίς θέρμανση, χωρίς φαγητό.

Και είναι και κάποιοι που δεν αντέχουν τον εξευτελισμό της ζωής τους. Γιατί πολλοί άνθρωποι νιώθουν ότι είναι εξευτελισμός να μη μπορούν να εξασφαλίσουν τα βασικά για τη ζωή τους. Η φτωχοποίηση της ζωής απλώνεται σε όλο και περισσότερα κομμάτια της ελληνικής κοινωνίας και οι αυτοκτονίες και οι απόπειρες αυξάνονται και σε αυτή τη πόλη. Από τα στοιχεία της αστυνομικής διεύθυνσης Ακαρνανίας τα περιστατικά ήταν 7 για το 2009, 19 το 2010, 51 το 2011 και 19 μέχρι τον Αύγουστο του 2012. Αν σκεφτούμε ότι σε αρκετές περιπτώσεις για λόγους κοινωνικούς, πολλές απόπειρες δηλώνονται ως ατυχήματα, καταλαβαίνουμε πως οι αριθμοί αυτοί δεν ανταποκρίνονται στη πραγματικότητα.

Δεν θέλουμε σε αυτό το σημείο να μιλήσουμε για τα αυτονόητα, δηλαδή τη συνείδηση της κρίσης με τις αυτοκτονίες. Αν μπορούσαν να εστιασσουμε σε κάτι είναι η αδυναμία μιας κοινωνίας που βάλλεται από παντού να αναπτύξει άμυνες προστασίας του κοινωνικού σώματος. Αυτό που πολλές φορές τα τελευταία χρόνια βλέπουμε ως κύριο πρόταγμα του ριζοσπαστικού χώρου της Ελλάδας. Και μιλάμε φυσικά για δομές αλληλεγγύης των από τα κάτω. Η αδυναμία αυτή μπορεί να αναχθεί σε πολλούς διαφορετικούς παράγοντες, την εξετασμένη της κοινωνίας, τη κατάσταση σοκ στην οποία βρίσκεται, αλλά τελικά ίσως και την αδυναμία των προταγμάτων αυτών να πραγματοποιηθούν.

Το διακύβευμα λοιπόν παραμένει το εξής: **Να μετατρέψουμε την οργή και την απρόνοια σε μια δημοκρατική αντίσταση σε καθετί που εξευτελίζει τη ζωή μας. Απέναντι στον εκφασισμό και την εξετασμένη και να προτάσουμε συλλογικές δομές αλληλεγγύης. Για να σταματήσουμε να μετράμε απόντες από τις γραμμές μας.**

Για την «κάθαρση»

των δρόμων απ' τα
αδέσποτα

(που δεν ταιριάζουν στην βιτρίνα του καπιταλισμού)

Πολλοί είναι αυτοί που ακολουθώντας πιστά τις προταγές της μόδας υιοθετούν ζώα συντροφιάς. Όταν οι μόδες και οι καταναλωτικές τάσεις αλλάζουν, τα ζώα αυτά μετατρέπονται σε κάτι τενονετό και ξεπερασμένο, εγκαταλείπονται και καταλήγουν αδέσποτα στους δρόμους. **Όταν ο αριθμός των αδέσποτων στους δρόμους μεγαλώνει εξαιτίας της συμπεριφοράς αυτής των πρώην ιδιοκτητών τους, τα ζώα αυτά μετατρέπονται σε «κίνδυνο» για τη δημόσια υγεία, σε «υγειονομική βόμβα» και σε ένα «αντασιαστικό» θέμα που δεν αρμόζει στην εικόνα του υποτιθέμενου πολιτισμού και του καθωσπρετισμού που προβάλλουν οι αρχές (δημοτικές και μη), τα μ.μ.ε (ιντερνετικά και μη) και όλοι όσοι ακολουθούν τις προταγές του καπιταλιστικού συστήματος.**

Κάπως έτσι (και σε συνδυασμό με το σασισμό που επιδεικνύουν κάποια ανθρωποειδή) παρατηρείται και στη πόλη μας το φαινόμενο δηλητηρίασης αδέσποτων με φώλες σε διάφορες γειτονίες, όπως περιμετρικά του δημοτικού πάρκου, του νοσοκομείου και του πανεπιστημίου. Φαίνεται λοιπόν πως κάποιοι προχωρούν σε μια «κάθαρση» των δρόμων σκοτώνοντας ανήμπορα και άθια σκυλιά και γάτες προκειμένου είτε να ικανοποιήσουν το προσωπικό τους σασισμό είτε γιατί θεωρούν ότι η εικόνα αδέσποτων ζώων στις πλατείες και στους δρόμους δεν ταιριάζει στη βιτρίνα του καθωσπρετισμού και του καπιταλισμού.